

A **Könyvtári Figyelő** 1986. évi 2. számának legnagyobb érdeklődésre számot tartó cikke **Arató Antalé** (*Fölösleges könyvek a közművelődési könyvtárakban*). A szerző – ellentétben az állományapasztást, állománygazdálkodást elméletileg tanulmányozókkal – nagyon is a gyakorló könyvtáros felkészültségével néz szembe a nem forgatott, soha olvasóját meg nem lelő könyvekkel, azok válfajaival. Mint mondja, „a könyvtárosok... elsősorban a ‚pozitív’ keresletet tanulmányozzák”, holott a „negatív kereslet” vizsgálata sem pusztán teoretikus szükséglet, ezek a fölös könyvek nyomasztó gondot jelentenek. A tanulmány nagyarányú felmérés eredményeit, az azokból levonható tanulságokat rögzíti, megállapításai szinte azonnal átültethetők a gyakorlatba. Kapcsolódik cikkéhez **Székelyné Török Tünde** írása (*Beszerzés és olvasottság. Egy megyei könyvtár állománygyarapítási gondolataiból*). E cikknek a könyvtárak állománygyarapítási tanácsadóját, az *Új Könyveket* illető kemény bírálatát egy következő írás, **Vajda Kornéle** igyekszik érvényteleníteni. Gazdag a **Könyvtári Figyelőnek** ez a száma „számítógépes” cikkekben is. Bemutatja az MTA publikációs adatbankját, szemlét közöl (**Mándy Gábortól**) a mikroszámítógépek könyvtári alkalmazásáról, tanulmányúti beszámolót (**Gerő Pétertől**) északi szomszédaink (Csehszlovákia) könyvtárgépesítési programjairól. A folyóirat ez évi 3. száma tulajdonképpen két fő témával foglalkozik: élén **Pápayné Kemenczey Juditnak** a gyermekkönyvtárak helyzetét hosszán és alaposan bemutató tanulmánya áll, ennek megállapításait, tényeit bővítik **Kovács Mária** jegyzetei a 6–14 éves gyermekek olvasóvá neveléséről szóló kísérletet ismertetve. A folyóirat másik súlyponti témája az Országos Könyvtárügyi Tanács munkájával kapcsolatos. **Vályi Gábor** az 1985-ös teljesítményekről számol be, de megtalálható a számban az OKT 1986-os munkaterve is. A további beszámolók részint az OSZK KMK (**Szente Ferenc**), részint az Egyetemi Könyvtárigazgatók Tanácsa, majd a Főiskolai Könyvtárvezetők Tanácsa munkájá-

ról adnak számot (**Wallshausen Gyula**, illetve **Ottovay László**). A negyedik számban dominálnak a nagy elvi-tudományos cikkek: **Katsányi Sándor** a könyvtári munkaerőhelyzetről ad átfogó, elméleti megállapításokban is bővelkedő képet, **Sz. Nagy Lajos** a korszerű szakkönyvtári szolgáltatásokról szól, **Dippold Péter** a történettudományi osztályozás és tájékoztatás kérdéseit feszegeti. Mintegy a második számban megjelent tanulmányát egészíti ki **Arató Antal**, a rá jellemző gyakorlatiassággal, közvetlen felhasználásra irányultsággal (*Az állománykivonás kérdései a közművelődési könyvtárakban*). Borsos-paprikás, és így persze vitatható recenziót is tartalmaz ez a **Figyelő**-szám, **Marót Miklós** tollából, a *Könyvtári kis tükör* és a *Magyar könyvek könyve* című kiadványsorozatról, illetve ajánló bibliográfiai összegzésről. „Pozitívum... de...” típusú szakkritikáink szürke mezőnyében üdítő és példaadó ez az írás, éppen azért, mert mer egyoldalúan (és negatívan) elfogult, kíméletlen (és igazságtalan) lenni.

H. Ott (NSZK)

